

Rafko Terpin je leta 1989 (*Idrijski razgledi*, l. 1989, št. 1-2) v zgodbi o gobarjih in gobarjenju zapisal:

»Ko je gospod bog ustvarjal naš idrijski konec, je bil bleščeče razpoložen. Sproščena razigranost je udarila vanj, pa nam je nakravžlal relief. Tu bodo živeli sami v redu ljudje! – se je smejal vase – zato ni treba, da jih imam ves čas na očeh! Pustil je stvarjem, da so padle, kot se jim je zahotelo. Z vsa mogočo samovoljo so se postavile v čudežen splet, kjer – kot se je pokazalo – zdrava pamet brez še bolj zdravih nog ničesar ne opravi.« (IR, l. 1989, št. 1-2, str. 104)

Navdušenje nad nakravžlanostjo reliefa in v redu ljudmi, nad zdravo pametjo in zdravimi nogami bi Rafko gotovo podpisal tudi danes – po 23 letih. Ne gre pa dvomiti niti v univerzalne gobarske napotke oziroma pravila hribovske hoje, ki se glasijo takole:

»Glej pod noge! Med hojo ne zijaj v zrak! Prestopi se šele, kadar veš, kam! V klancu molči! Kdor veliko govori – malo vidi! Ne bezljaj! Ustavi se in se razglej! V praproti ponižno počeni! Ne bodi nestrpen, večji del gobarjenja je le hoja!« (IR, l. 1989, str. 105)

Kako strasten gobar je Rafko danes, ne vem. Tudi ne vem, ali so se gobe samo toliko potuhnile, da so dale prostor še rožam. Gotovo pa je, da se rožam posveča s posebno ljubeznijo, žarom in poglobljenostjo.

Enako večna se zdi tudi njegova očaranost s pralepoto hribovske in graparske krajine. Leta 1989 jo je ubesedil takole:

»V modrem mineva dan. Ob njegovem slovesu ponovno postajam tisto, kar sem že leta in mesece bil. Prav malo je treba, da sem eno z vsemi grapami in plavilom – razvlečenim, raztrošenim povsod naokrog; ko še odmislim redke glasove, ki mi jih skupaj s slabim vetrom za hrbtno povzročajo Gorjani, kot nekoč oče in ded široko zinem, globoko vdihnem. Jesenski opoj vrh Konjakov! Izdih je dolg mehak a. Za tistim znanim planinsko srečnim občutkom – Vse to je moje! se vržem vznak. Objame me z modrino obrobljeno zlato in že jo čujem: Godbo! Muziko! Slad življenje. Neustavljiv, neuničljiv pianissimo Petelinovega dvozborja. Za te dragocene trenutke, ki mimogrede polnijo človeška življenje, sem nevoščljiv samemu sebi. In posluh raste z leti.« (IR, l. 1989, str. 111)

Iz starih skic so po svežih spominih nastale te upodobitve kmečkih motivov ...

Milanka Trušnovec, govor ob otvoritvi razstave Nova platna akademskega slikarja Rafaela Terpina v Idriji, 17. februarja 2012